

علی سلطانی

خبرنگار

وجه قشنگ تماشاگران ما

مشکلات انضباطی در ورزشگاه‌های ما کم نیست. فحاشی زیاد است، سنگ‌پرانی و بطری‌پرانی، نظافت را رعایت نمی‌کنیم و چند مشکل ریزودشت دیگر هم هست، اما خوشبختانه تماشاگران ما در دو مورد عموماً سربلند و مآخوذیه‌حیا بوده‌اند: اول احترام به سرود ملی رقیب، دوم پرهیز از دادن شعارهای نژادپرستانه و نفرت‌آمیز نژادی در استادیوم. آنچه هفته پیش در بحرین و در فوتبال اروپا اتفاق افتاد، باعث شد لاف‌ل از این دو جهت نفس راحتی بکشیم و کمی به خودمان بیالیم. گرچه در موارد معدود روی سکوهای ورزشگاه تبریز اتفاقاتی افتاده که برخلاف منافع ملی بوده است، اما دست‌کم نگارنده شاهد این بوده که عموم مردم تبریز و آذربایجان با حرکات تحریک‌آمیز آن عده قلیل مخالف‌اند و به این دسته از افراد اجازه خودنمایی‌چندانی نمی‌دهند. اینکه چرا خوشبختانه توهین‌های قومیتی جز در موارد بسیار اندک جایی روی سکوهای ورزشگاه‌های ما ندارد، دلایل جامعه‌شناختی زیادی دارد. اما شاید یکی از پررنگ‌ترین این دلایل، کمرنگ‌تر شدن جوک‌های نژادی و قومیتی نسبت به گذشته است، خوشبختانه شیوه‌های تولید طنز در فضای مجازی تغییر کرده و دیگر به‌ندرت می‌توان جوک‌های نژادی توهین‌آمیز در این سو و آن‌سو شنید. همین موضوع به سکوها هم سرایت کرده و باعث شده عملکرد تماشاگران ما خیلی بهتر از میانگین جهانی باشد.

در جریان دیدار تیم‌های بلغارستان و انگلستان، رفتار فاشیستی تماشاگران بلغار شرم‌آور بود و کار آن‌ها از توهین نژادی به «حیم استرلینگ» هم عبور کرد و به دادن سلام نازی کشیده شد! در انگلستان هم هفته‌ای نیست که به بازیکنان رنگین‌پوست توهینی صورت نگیرد. فیفا هم به‌شدت روی این مسئله حساس شده و قوانین سخت‌گیرانه‌ای در مورد این ماجراها وضع کرده، قوانینی که به نظر می‌رسد هر چه سریع‌تر باید در لیگ ما هم اجرایی شود تا همان اندک شعارهای ضدمنافع ملی هم از روی سکوها محو شود. نژادپرستی امری مسری و دامن‌گیر است، اگر فقط برای لحظاتی جرقه‌اش زبانه بکشد، آتش آن، کل سکوهای کشور را خواهد گرفت و به مصیبتی غیرقابل جمع کردن تبدیل خواهد شد.

صدای پای کریس

رونالدو بی‌خیال گل‌زنی نمی‌شود و قدم‌به‌قدم در آستانه نزدیک‌شدن به مهم‌ترین رکورد تاریخ فوتبال ماست. او با گل‌زنی از روی نقطه پنالتی در آخرین بازی تیم ملی پرتغال نه‌تنها تعداد گل‌های دوران حرفه‌ای خود را به عدد شگفت‌انگیز ۷۰۰ رساند، که حالا فقط ۱۵ تا گل تا رسیدن به ۱۰۹ گل ملی و شکست رکورد دایی فاصله دارد! با اینکه شکسته‌شدن این رکورد توسط غولی مثل رونالدو افتخار آمیز است، اما امیدواریم شرایط به گونه‌ای پیش برود که کریس بازی‌های ملی را بی‌خیال شود.

سیلی به موقع!

چند پرده از نمایش ضعیف تیم ملی مقابل بحرین

موضوع روز

این باخت لازم بود. سیلی خوردن در ابتدای مسیر خیلی بهتر از تنبیه‌شدن در روزهای پایانی است و هزینه کمتری هم دارد. تیم ملی ما در طول یک دهه اخیر فاصله‌اش را با رقبای آسیایی افزایش داده و بچه‌ها خودشان را بالاتر از آسیا می‌دانند، آفتی که ممکن است هزینه گزافی مثل عدم راهیابی به جام جهانی قطر را برآیدمان در پی داشته باشد. اما حالا با وجود این ناکامی بزرگ در ابتدای راه، می‌توان امیدوار بود که صدای این زنگ خطر در گوش ویلموتس و شاگردانش پیچیده است و آن‌ها کار صعود را حتی در مرحله آسان فعلی هم تمام‌شده تلقی نکنند. با هم چند پرده از باخت تیم ملی به بحرین را مرور می‌کنیم.

به‌شکل مشهودی ضعیف‌تر از دیدارهای قبلی باشد. سنگینی و رخوت در ساق تمام بازیکنان تیم ملی به‌وضوح حس می‌شد و شاید می‌شد به‌خصوص بحرینی‌ها. فوتبال آن‌ها کند است، مدام وقت تلف می‌کنند، به زبان فارسی با بازیکنان ما درگیری لفظی پیدا می‌کنند و غیره. به نظر می‌رسید با توجه به این سبقه طولانی، تیم به‌لحاظ روحی با آمادگی بیشتری به مصاف بحرین برود، اما شگرد بحرینی‌ها این بار، قبل از شروع مسابقه توانست ما را اغافل‌گیر کند و بچه‌های ما خیلی زود گرفتار جنگ روانی بحرینی‌ها شدند. آن چیزی که در سراسر بازی به چشم می‌خورد، عملکرد عصبی بازیکنان باتجربه تیم مثل حاج‌صفی، آزمون یا طارمی بود.

پرده اول: ضعف روانی

بحرینی‌ها و به‌طور کلی کشورهای عربی دید طولانی در آغاز جنگ روانی دارند، به‌خصوص بحرینی‌ها. فوتبال آن‌ها کند است، مدام وقت تلف می‌کنند، به زبان فارسی با بازیکنان ما درگیری لفظی پیدا می‌کنند و غیره. به نظر می‌رسید با توجه به این سبقه طولانی، تیم به‌لحاظ روحی با آمادگی بیشتری به مصاف بحرین برود، اما شگرد بحرینی‌ها این بار، قبل از شروع مسابقه توانست ما را اغافل‌گیر کند و بچه‌های ما خیلی زود گرفتار جنگ روانی بحرینی‌ها شدند. آن چیزی که در سراسر بازی به چشم می‌خورد، عملکرد عصبی بازیکنان باتجربه تیم مثل حاج‌صفی، آزمون یا طارمی بود.

پرده دوم: آب‌وهوا

چهره‌های عرق کرده و لباس‌های سرشار از رطوبت بازیکنان، یکی از تبعات همیشگی بازی در کشورهای حوزه خلیج فارس است. رطوبت بیش از حد هوا در کنار مسائل روانی پرده اول، به ضعف روحی و جسمی تیم ما شدت بخشید. شاید برگزاری یک اردوی دو، سه روزه در کیش می‌توانست کمی وضعیت جسمی بازیکنان ما را آماده‌تر کند، اما این اتفاق صورت نگرفت تا ما از هوای خشک و تقریباً خنک تهران یک‌راست راهی هوای مرطوب منامه شویم و دوندگی تیم‌مان

کاپیتان تیم، نه‌تنها به کاهش بار روانی کمک نکرد، که در حساس‌ترین دقایق بازی با اعتراضات شدید و بی‌مورد، آرامش و تمرکز را از تیم ما گرفت، گویانکه خودش لحظاتی بعد از آن اعتراض عجیب، توبی را لو داد که منجر به گرفتن خطای پنالتی برای بحرین شد.

پرده سوم: تغییرات ترکیب

ویلموتس می‌دانست بحرین، کامبوج نیست و نمی‌توان با این تیم «خرس‌وسط» بازی کرد. برای همین به‌رغم میل پایان‌ناپذیرش به بازی تهاجمی، با ترکیب تدافعی تری ایران راهی میدان کرد. در این دیدار امیدابراهیمی که میل بیشتری به دفاع و تخریب بازی حریف دارد، جای احمدنوراللهی را که کارش هجومی و خلاقانه‌تر است در زمین گرفته بود و در میانه میدان ما خلاقیت چندانی به چشم نمی‌خورد. همین موضوع باعث شد تا نیمه اول، مالکیت توپ در اختیار بحرین باشد و هافبک‌های ما توان تغذیه وینگرها و سردار را نداشته باشند. تغییر بعدی، جایگزینی پورعلی‌گنجی با سیدمجید حسینی بود. ظاهراً پورعلی به‌دلیل مصدومیت توان بازی نداشت، جانشین او بدون تردید یکی از بدترین‌ها و پراشتباه‌ترین‌های تیم ملی بود. حسینی علاوه بر هدیه کردن یک پنالتی واضح به حریف، در اکثر صحنه‌ها کند و پراشتباه بود. احسان حاج‌صفی هم احتمالاً بدترین بازیکن مابه‌حساب می‌آمد. او به‌عنوان

پرده چهارم: غرور

از ایرانی که در طول سال‌های اخیر به‌خاطر حضور کی‌روش تفکر حرفه‌ای‌تری نسبت به گذشته پیدا کرده، آفتی به اسم غرور بعید بود، اما بچه‌های ما انگار هنوز بابت برد راحت‌الحلقوم مقابل کامبوج، باد داشتند و از سرب‌انگیزی و شکم‌سپری به منامه رفته بودند. ایران انگار فراموش کرده بود که کامبوج تیمی در سطح تیم‌های محلات است و بحرین کشوری استخوان‌دار و حریفی همیشه خطرناک و زهردار. هیچ خلاقیت و تلاش مضاعفی در بازیکنان ما به چشم نمی‌خورد و بهترین‌های ما در بازی مقابل کامبوج، در بحرین جزء ناکام‌ترین‌ها بودند و جز اعتراضات مکرر به تصمیم‌های داور، چیزی از آن‌ها ندیدیم.

پرده آخر: تفکر بد کی‌روشی

در موارد قبلی هم به این موضوع اشاره کردیم و حال جا دارد موضوع را بیشتر بشکافیم. در اوج دوران حضور کی‌روش در ایران، هواداران

افراطی او معتقد بودند کی‌روش فلسفه و تفکری را در ایران پیاده کرده که اثراتش سال‌ها همراه بازیکنان ما خواهد بود. منتقدان کی‌روش هم اصرار داشتند که این تفکرات تنها تا پایان حضور کی‌روش تاریخ‌مصرف دارد و با رفتن او، تغییر اساسی و بنیادینی در تفکر بازیکنان ایران نخواهیم دید، کما اینکه تاکنون هیچ‌گاه این اتفاق در ایران نیفتاده است. واقعیت این است که استدلال منتقدان کی‌روش با حقیقت سازگارتر است. نقطه‌اوج این استدلال به بارزترین شکل ممکن در آخرین حضور کی‌روش روی نیمکت تیم ملی تجلی پیدا کرد و خط بطلانی کشید بر تمام امیدی که به تغییر تفکر «ایرانی» بازیکنان مان داشتیم. در دقایق حساس بازی مقابل ژاپن در جام ملت‌ها، بازیکنان سر خطایی که اساسا گرفته نشده بود مشغول اعتراض به داور بودند که ژاپن به راحتی به گل رسید و نسخه تیم‌مان را پیچید. انتقادی که آن‌روز به کی‌روش شد این بود که آن قدر پر حاشیه و پرتنش است که این خشم و پرخاش بی‌جهت به تیم هم سرایت کرده و آفت جان تیم ایران شده. حالا یکی از مهم‌ترین مسائلی که پس از آمدن ویلموتس باید در تیم تغییر کند، تعدیل کردن همین خشم و طلبکاری بی‌جهت تیم است. ما در مهم‌ترین بازی‌های ۹ ماهه اخیر فوتبال مان اسیر خشم و اعتراض بی‌هوده بازیکنان شده‌ایم.

مهران باقی

روزنامه‌نگار

منتظر تیم زلاتان!

چند روز پیش بود که زلاتان ابراهیمویچ در مصاحبه‌ای، به شکل غیرمستقیم برای حضور در ناپولی ابراز تمایل کرده بود. او در مصاحبه خود در این باره گفته بود: «من از دیدن مستند مارادونا در ناپولی لذت می‌برم. هیچ کس شبیه او نیست. دیدن عشق این شهر نسبت به او باعث شده که من دوست داشته باشم برای این تیم بازی کنم.» این مصاحبه بعد از چند روز حالا با واکنش کارلو آنچلوتی، سرمربی ایتالیایی ناپولی، همراه شده است. او در این باره گفت: «میشب با زلاتان تماس خواهم گرفت و به او خواهم گفت که در تیمم منتظرش هستم.»

فرانسه و نیمار

نیمار سال ۲۰۱۷ در انتقالی جنجالی از بارسا راهی پی‌اس‌جی شد، ولی پس از چند ماه ابراز پشیمانی کرد. او که در دو سال گذشته به‌دلیل مصدومیت‌های متعدد تقریباً نیمی از بازی‌های پی‌اس‌جی را از دست داده، تابستان امسال تلاش زیادی برای جدایی داشت و هدفش بازگشت به اسپانیا بود. نیمار تازه روز مانده به اتمام نقل و انتقالات، می‌خواست راهی رئال شود، ولی پس از عقب‌نشینی رئالی‌ها تصمیم گرفت شانس خود را برای بازی بازگشت به بارسا امتحان کند، ولی به‌دلیل توقعات مالی بالای پی‌اس‌جی این انتقال میسر نشد. مورسیسور امانیو، سرمربی سابق نیمار در سانتوس، در مورد وضعیت فعلی او، گفت: «سطح لیگ فرانسه در حدی نیست که نیمار بتواند با درخشش در آن خود را به‌عنوان بهترین بازیکن دنیانشان دهد! او می‌درخشد و گل هم می‌زند اما گل‌های او در فرانسه به اهمیت گل‌هایش در اسپانیا نیستند. حریفان در لوشامپیوناضعیف‌اند و حتی نیمار وقتی در سانتوس بود نیز در سطح بالاتری بازی می‌کرد. نیمار هرگز نباید بارسار اترک می‌کرد! او آنجا و نیز در سانتوس بهترین روز‌ها را داشت.»

عکس نوشت
C A P T I O N

بی‌کلاس‌ها

دشمنی یا رقابت سیاسی بین دو کشور هر قدر هم پررنگ باشد، توهین به سرود ملی یک کشور آن هم در جریان یک رقابت ورزشی خیلی بی‌کلاسی و به‌دور از تمدن است.

تماشاگران بحرین هنگام نواخته شدن سرود ایران، از هیچ حرکت زشتی برای توهین به نماد کشورمان دریغ نکردند تا تمرکز بازیکنان تیم ملی بیش از پیش به‌هم بریزد.

باید دید فیفا برای برخورد با این اقدام زشت، عزمی جدی دارد یا به جرمه مختصری بسنده خواهد کرد؟

معوق‌ترین

سیاست یک بار دیگر تأثیرش را روی فوتبال گذاشت، این بار در اسپانیا و روی مشهورترین دربی جهان. با توجه به تنش‌های صورت‌گرفته در شهر بارسلونا و دستگیری روسای چند حزب جدایی‌طلب ایالت کاتالونیا، فدراسیون فوتبال این کشور تصمیم گرفت این مسابقه را که قرار بود همین هفته برگزار شود به تعویق بیندازد. اوضاع شهر به اندازه‌ای ناآرام است که فدراسیون ابتدا تصمیم گرفت مکان دو بازی رفت و برگشت را عوض کند و بازی رفت را در موعد معین در مادرید برگزار کند، اما هر دو تیم با این پیشنهاد مخالفت کردند تا ال کلاسیکو به تاریخ ۱۶ آذر موکول شود. اتفاقی که شاید بتوان آن را به‌خاطر نمایش ضعیف هر دو تیم در ماه‌های اخیر به فال‌نیک گرفت و امید داشت آن زمان کیفیت فنی این رقبای دیرینه بالاتر برود.

ترین‌ها

ناجی‌ترین

با وجود نتایج ضعیف استقلال در لیگ اسما، باز هم کسی فکرش را نمی‌کرد فجر سپاسی که سال‌هاست از لیگ برتر دور شده، بتواند برای این تیم در سراسر کشور، آن هم در ورزشگاه آزادی! شیرازی‌ها اما انگار برای اعاده حیثیت و کشاندن بازی به ضربات پنالتی راهی تهران شده بودند و ۱۱۰ دقیقه هم برای عملی کردن این هدف جنگیدند، تا جایی که کار به بلندشدن شعار معروف «حیا کن / رها کن» روی سکوهای استادیوم آزادی کشیده شد، اما در نهایت ضربه ایستگاهی زیبای «ویرا غفوری» گره کور این بازی را برای آبی‌ها گشود و علاوه بر متنبه کردن سکوها، راه را برای زدن دو گل دیگر هم هموار کرد تا تیم استراماچونی در ۱۵ دقیقه پایانی، احیا شود و شیرازی‌ها را با سه گل راهی خانه کند.

نامیدکننده‌ترین

تیم ملی والیبال نتوانست به رتبه‌ای بهتر از مقام هشتم در رقابت‌های جام جهانی برسد. البته در حضور غول‌هایی مثل برزیل، ایتالیا، لهستان و آمریکا کسی انتظار نداشت ایران روی سکو برود، اما با نمایشی بهتر در مقابل مصر و ژاپن شاید می‌توانستیم تا رتبه پنجم صعود کنیم. مهم‌ترین نکته در مورد عملکرد تیم ملی در این رقابت‌ها، نه این رتبه ضعیف، که نمایش فنی نامیدکننده، بلا تکلیفی کادرفنی در مورد چینش بازیکن‌ها، بی‌انگیزگی و خستگی تیم بود. اردوهای پایپی و مسابقات مداوم و پروازهای طولانی باعث خستگی و عصبی‌شدن بازیکنان ما شده و به نظر می‌رسد کولاک کوچیک باید به فکر تشکیل یک تیم ملی «ب» باشد تا در آستانه المپیک، خطر اشباع‌شدگی را از بازیکنان تیمش دور کند.